

Arrest

nr. 51 924 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juni 2009 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), die op 18 november 2009 nader gespecificeerd werd in het licht van de *“nieuwe regularisatieinstructies.”*

1.2. Op 12 augustus 2010 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt verzoekers op 19 augustus 2010 betekend. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op de criteria van de instructies van 19.07.2009 omdat zij menen zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State. Betrokkenen voldoen echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Ze dienden een asielaanvraag in op 06.07.2005, die werd afgesloten op 25.06.2007 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens dienden betrokkenen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 10.08.2007. Wanneer de verschillende procedures opgeteld worden, wordt niet de vooropgestelde 4 jaar gehaald noodzakelijk voor regularisatie op basis van lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State. Bovendien hebben betrokkenen eveneens geen aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet ingediend binnen de vijf maanden na de definitieve beslissing door de asielinstanties of de Raad van State die nog hangende was op 18.03.2008. Betrokkenen dienden een aanvraag art. 9ter in op datum van 14.10.2008 die op heden nog hangende is, maar deze procedure kan niet in rekening gebracht worden, aangezien de vernietigde instructies van 19.07.2009 stellen dat het een aanvraag in toepassing van het oude art. 9 lid 3 en/of art. 9bis moet betreffen. Daarnaast dienden betrokkenen een aanvraag art. 9bis in op datum van 17.07.2009 maar deze procedure kan eveneens niet in rekening gebracht worden, aangezien de aanvraag art. 9bis niet hangende was op 18.03.2008.

Betrokkenen beroepen zich ook op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar halen daarbij zelf al aan dat zij pas in België verblijven sinds september 2005, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Het feit dat betrokkenen sinds 2005 in België zijn, dat een kind in België werd geboren, dat betrokkenen geïntegreerd zijn, duurzame sociale bindingen hebben, de Franse taal machtig zijn, zich gemengd hebben onder de Belgische bevolking, een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en enthousiast zijn om te werken kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Qua verblijfsduur zouden betrokkenen eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doen betrokkenen niet. Betrokkenen kunnen bijgevolg geen aanspraak maken op de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beweren dat ze omwille van problemen in hun land waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden hun land dienden te verlaten. Echter, betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De verwijzing naar de situatie in het land van herkomst kan dus niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 05.06.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de bewering dat verzoekers centrum van belangen in België liggen, de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 en dat zij in België een sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op *“van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing vermeldt als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich ook op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar halen daarbij zelf aan dat zij pas in België verblijven sinds september 2005, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken.

De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.”

Dat huidig verwerende partij zich evenwel manifest vergist in de toepassing van een vernietigde instructie. Dat de Raad van State, bij arrest dd. 11.12.2009, heeft beslist om de instructie te vernietigen, zodoende kan de minister zich niet wettelijk beroepen op dit arrest (met name: de termijnen van dit arrest), zonder een manifeste grondweten wetschending te begaan.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoeker geweigerd wordt.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R v St 04 maart 1960 Brinkhuysen nr 7681 R v St 30 september 1960 Janssens nr 8094 R v St 23 november 1965 stad Oostende, nr. 11519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiele vormvereiste dat motivering en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17april1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

In hun repliekmemoirie volharden verzoekers in hun middel en betoog.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan in welke mate de formele motieven hen niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. Voor zover uit het betoog van verzoekers dient begrepen te worden dat zij de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing niet correct achten aangezien er verwezen wordt naar een door de Raad van State vernietigde instructie, gaat de Raad ervan uit dat zij de schending beogen op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Voor zover verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 11 december 2009, waarbij de Raad van State *“heeft beslist om de instructie te vernietigen”* gaat de Raad ervan uit dat verzoekers bedoelen te verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198 769.

2.7. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk *“de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet”* vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* In het bestreden arrest wordt geen gewag gemaakt van de toepassing van “termijnen” zodat de kritiek van verzoekers *“(…) zodoende kan de minister zich niet wettelijk beroepen op dit arrest (met name de termijnen van dit arrest), zonder een manifeste grondwet- en wetsschending te begaan”*, waarbij de Raad er redelijkerwijze van uitgaat dat verzoekers beogen te stellen dat verwerende partij zich niet mag beroepen op de termijnen die vermeld staan in de betrokken instructie, feitelijke grondslag mist. Bijkomend stelt de Raad vast dat aangezien verzoekers nalaten uiteen te zetten welke *“grondwet- en wetsschending”* zij bedoelen, het middel op dit vlak onvoldoende uitgewerkt is om ontvankelijk te zijn.

2.8. Het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009, waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing, vernietigd werd, belet voorts niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij zinnens is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid.

2.9. De Raad ziet verder niet in welk belang verzoekers hebben bij het uiten van kritiek ten aanzien van het feit dat hun aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk verklaard werd en dat zij derhalve geacht werden buitengewone omstandigheden aangetoond te hebben die rechtvaardigen dat zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging in België indienen, die de verwerende partij als volgt specificeert in de bestreden beslissing: *“Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 05.06.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend vóór het in werking treden van de instructies dd. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructies dient bekeken te worden, zoals de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, heeft voor-*

zien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de bewering dat verzoekers centrum van belangen in België liggen, de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 en dat zij in België een sociaal en economisch welzijn opgericht hebben in de zin van artikel 8 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.”

2.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze ingaat op de door verzoekers in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaalde argumenten. Verzoekers tonen met hun betoog inzake de vernietigde instructie en met hun theoretische overwegingen niet aan met welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen rekening heeft gehouden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA